

Po Jugoslaviji

Novo ministrstvo za prehrano in oskrbo. Sklep ministrskega sveta je, da se ustanovi ministrstvo za prehrano in oskrbo. V njegovo pristojnost spada: oskrba prebivalstva s prehrano in z ostalimi življenjskimi potrebščinami, izdelava gospodarskega načrta za vsa država, preskrba surovin, njih razdelitev na posamezna podjetja, izvedba ukrepov zaradi ustvarjanja zalog v državi, nadzorstvo nad cenami in pobiranje brezvestne špekulacije, vrhovna uprava in nadzorstvo nad delom industrijskih panog, ki se pečajo s proizvodnjo ter predelovanjem živil. Novemu ministrstvu bodo morala iti na roko razna druga ministrstva, banske uprave in ustanove, ki imajo nalogo oskrbovati državo in skrbeti za prehrano. Od trgovinskega ministrstva pride pod področje prehranjevalnega ministrstva nadzorstvo nad cenami in znana izvozna družba Prizad. Uredba stopi v veljavo z dnevom objave v »Službenem listu«.

Minister za prehrano. Za prehranjevalnega ministra je postavljen dr. Milan Protič, glavni ravnatelj Narodne banke v Beogradu. Prvi minister za prehrano je bil v Jugoslaviji dr. Anton Korošec. Koj po prevratu je bil podpredsednik vlade in je prevzel v tem položaju še ministrstvo za prehrano.

Uvedba nakaznic za kruh in moko. S 1. februarjem bo uvedena v vsej dravski banovini prodaja kruha in moke na nakaznice. Odrasla oseba bo dobila na mesec 4 kg pšenične moke ali 13,33 kg kruha. Po posebnih nakaznicah za otroke do šestih let znaša mesečna količina kruha 6,66 kg, od 6—14 let pa 10 kg kruha.

Vojni minister napovedal red pri bodočih vpoklicih na orožne vaje. Vojni minister je objavil 18. januarja ukaz, ki se nanaša na vpoklic k vojaškim vajam. Minister pravi v tem ukazu: »Obveščen sem bil, da je pri vpoklicu obveznikov na orožne vaje preteklo leto večkrat prišlo do tega, da so bili posamezni obvezniki klicani na vaje večkrat, včasih po petkrat, dočim nekateri obvezniki niti enkrat. Zgodilo se je, da je bilo med temi obvezniki največ takih, ki so gospodarsko slabše založeni, medtem ko bogatejši niso bili niti vpoklicani. Ker tak način vpoklicanja obveznikov slabo vpliva na moralo širokih slojev, naročam: 1. da pregledajo poveljniki posamezna vojna okrožja in doženejo, kolikokrat so se ponavljali večkratni vpoklic na orožne vaje. 2. Oni, ki so nepravilno klicali obveznike na vaje, bodo poklicani na strog odgovor. 3. Pri bodočih vpoklicih se omenjeni primeri ne bodo več ponavljali. Pri izdelovanju načrta za bodoče vpoklice se bo moralo paziti, da bodo

slabše stoječi obvezniki in njih živina ter vozovi klicani na vaje ob času, kadar niso neobhodno potrebni doma za kmečko delo, trgovino ali kako drugo gospodarsko panogo. 4. Poročila o nepravilnih vpoklicih v letu 1940. morajo biti vojnemu ministrstvu dostavljena do 15. februarja 1941.«

JNS in opice. Je res čudno zanimanje, ki ga kažejo nekateri JNS listi za opice kot prednike in roditelje človeka. To zanimanje je tako močno, da je nagnilo sarajevsko JNS glasilo »Jugoslovansko pošto«, da je objavila o pravoslavni praznikih ne članek o včlovečenem božjem Sinu kot Zveličarju človeka in

človeštva, marveč o opici kot roditelju človeka. Članek je bil pisan nemško od nekega nemškega profesorja, ki se znanstvenemu svetu ponuja kot strokovnjak za nauk o opičjem pokolenju človeka. Komur je tak nauk po godu, mu ga privoščimo. Nekaj pa ne moremo dovoliti, in to je trditev: »Znanstveno je dokazano, da je človek nastal iz opice.« Če za JNSarje zadostujejo dozdevni »znanstveni« dokazi, ni s tem rečeno, da so dokazi v resnici znanstveni. Vsi resni strokovnjaki in učenci odklanjajo nauk o opičjem pokolenju človeka kot popolnoma neznanstven. Trditev, da človek izhaja iz opice, je prav tako malo ali visoko znanstvena kot trditev, da je JNS stranka afriških ali azijskih opic. Mar mislijo JNS listi, da bodo s takimi laži-znanstvenimi trditvami dvignili jugoslovansko moralo?!

Novice iz domačih krajev

Zlati naročnik »Slov. gospodarja«. Te dni je poslal upravi »Slov. gospodarja« 50tokrat celoletno naročnino Martin Jesenek, urarski mojster in izvedenec za cerkvene ure iz Šmarja pri Jelšah. Zlati naročnik bo obhajal letos s svojo blago ženko Rozo dijamantno poroko. Daleč po Slovenskem znanemu urarskemu strokovnjaku se »Slov. gospodar« zahvaljuje za zlato zvestobo in mu iskreno čestita k redkemu ter izrednemu bisernemu jubileju z željo, da bi ga dočakal s svojo življenjsko tovarišico pri zdravju in duševni čistosti!

Glavna kuharica na dr. Koroščevi novi sveti maši dočakala 90 let. Na god sv. Neže je dočakala v Branislavcih pri Ljutomeru 90 let Marija Bratuša, preužitkarica. Jubilatka je bila na več kot 60 primicijah glavna kuharica. Najodličnejši novomašnik, na kojega primiciji je kuhala, je bil blagopokojni naš voditelj in minister g. dr. Anton Korošec. Bratuševa je pri 90 letih čila ter zdrava in se poslužuje očal samo tedaj, kadar šteje. Posestvo je izročila sinu Janezu, a še vedno pomaga na domačiji. O dr. Koroščevi primiciji pripoveduje, da je bilo na njej v lepo okrašeni »huti«, ki je stala pred hišo, 500 gostov. Dasi Koroščevi niso bili bogati in so imeli leseno hišo, pa so dobri ljudje toliko nanosili za pogostitev povabljenih, da je še ostalo. Primicija je trajala tri dni. Ko je ob koncu nove maše vprašal dr. Korošec Bratuševu za račun, ker se je toliko mučila in skrbela, je odgovorila, naj ji da, če hoče, za vse tri kuharice 30 goldinarjev. Dr. Korošec se je začudil in rekel: »Nisem mislil, da tako malo zaslužite!« Bog živi Bratuševu, da bi še dokaj let živela v zdravju in zadovoljstvu!

V smrt za bolno ženo. Jakob Kerbler, 71 letni delavec iz Vurmata, se je napotil k Sv. Duhu na Ostrem vrhu, da bi se tamkaj posvetoval s svojimi znanci glede domačih zdravil za svojo bolno ženo, kateri ni mogel radi revščine poklicati zdravnika. Na težavni in zasneženi poti je obnemogel in so ga našli v snegu zmrznjenega na osamljenem mestu. Truplo so zapeljali k Sv. Duhu v mrtvašnico.

Med jokom izgubila 2000 din. Natararico Marico Goljat v Mariboru je zadela nesreča. Ko se je vračala iz gostilne v Minski ulici, si je brisala med potjo solze za izvoljencem, s katerim se je poprej sprla. V robčku, s katerim si je utirala solze, je imela 2000 din in ti so ji padli nekje na tla in ob nje je.

Otrok se nevarno poškodoval s piščalko. Janezek Simonič, triletni sinček delavca na Košakih pri Mariboru, je piskal okrog domače hiše na piščalko. Nenadoma je padel radi spodrsnjenja na piščalko, ki se mu je zabila skozi usta in hudo ranila grlo. Fantka so hitro spravili v bolnišnico.

Zmrznjenega so našli. Na Volgi pri »Lipici« v župniji Vransko so našli zmrznjenega 40 letnega Telesforja Razenštajna iz Šmartnega ob Dreti. Rajni je zapustil pet nedoraslih otrok.

Izpodsekana bukev ubila mladega gospodarja. Ivan Ogorevc, posestnik v Brezju v župniji Pišce pri Brežicah, se je podal s tovarišem v Bibičevo hosto v Rapovčah, da bi podrla bukev za drva. Izpodsekana bukev pa se je pri padcu iznenada okrenila tako, da se ji Ogorevc ni mogel umakniti. Deblo je pokopala mladega gospodarja, ki je obležal na mestu mrtev z zdrobljeno glavo in prsnim košem. Smrtno ponesrečen zapušča ženo z malim otrokom.

Prvo bombardiranje iz zraka je bilo pred 90 leti v Benetkah. Leta 1849. so Avstrijci oblegali Benetke. Mesto je bilo že od l. 1814. pod avstrijsko oblastjo. L. 1848. pa je izbruhnil v Benetkah upor pod vodstvom nekega advokata iz Miljeta. Benetčani so oglasili svojo lastno republiko. Avstrijska vojska je mesto obkolila in ga začela oblegati. Benetčani so se Avstrijcem upirali leto dni. Dne 22. junija 1849 so Avstrijci uporabili prvič v zgodovini zažigalne bombe. Na 200 majhnih balonov so privezali po 15 kg zažigalne snovi. Te balone so privezali na prave velike balone in ob ugodnem vetru odjadrali nad Benetke. Nad mestom so zažgali snov, ki so jo nosili baloni ter jih spuštali nad Benetke. Ne-

Podkrajški Judež

Povest iz domačih hribov

»Ne! Ti nisi Judeža, ti si sebe igral. Ti si z Bogom in z ljudmi skregan.«

Kri mu je udarila v blede lice. Trmasto ji je odgovoril:

»Ne morem za to. Mene so ljudje takega napravili.«

»To je seveda najlaže, da krivdo na druge vališ,« mu je rekla zaničljivo.

»Ti! Ko bi bila ti v moji koži...! Jaz nisem imel nikoli kaj prida na svetu. Nimam doma in nikogar na svetu, ki bi mi dobro hotel.«

»A tako? In tvoja teta? Kaj pa ti ta drugega hoče kakor dobro?«

»Mo, Bog, teta! Da, ta je dobra. Ko bi le tako otročja in acumna ne bila! Sicer pa je nikoli ni doma. Zaradi nje bi lahko od lakote poginil in se sedemkrat na dan pogubil.«

»Ali te ni sram, da kaj takega rečeš? Ta revica naj bi zate delala, namesto da bi ti za oba pridelal!«

Zardel je ko kuhan rak.

»Saj ne pravim, da bi morala zame delati,« se je branil. »Saj ji dam večkrat kak denar in ne zahtevam od nje ničesar za to. Jem navadno tudi kje drugje. Pa pri domu bi naj več bila, da bi jaz ne bil zmeraj sam.«

3

»Meni se zdi, da nisi dosti sam in da imaš tovarišije že, le prave na.«

»Pa poišči mi boljše, če jo najdeš! Vsa fara me mrzi. Živa duša mi ne zaupa, vsega najhujšega me dolžijo. nihče mi ne privoščiti prijazne besede; če se pridružim katerim od tistih, ki so v veljavi, me gledajo ko garjevo ovco, da se rajši sam po pasje izgubim. Še poštenega imena mi ne dajo. Sam vrab bi se takega življenja naveličal.«

»Judež, pusti vraba na miru!«

»Viš, še ti nočeš za moje pošteno ime vedeti — sram te je, da bi ga izgovorila.«

»Pošteno ime si je treba zaslužiti, potem ti ga bo tudi vsak dal.«

»Ali sem tak hudobnež, da ne zaslužim poštenega imena?«

»Res ti delajo ljudje krivico, to kar rada priznam. Ali ti si sam tudi kriv.«

»Zakaj?«

»Ko zmeraj komu kaj na mrz narediš.«

»Komu sem kaj naredil?«

»Enega ti bom kar povedala: Gorniku, temu revne mu bajtljarju, si ponoči vodo na njivo napeljal.«

»Kdo mi more dokazati?«

»Če si pošten, ne boš tajil.«

»Tebi bom resnico povedal: da, res sem to storil! Gornik pa mi je hudobno besedo v obraz zagnal.«

»Človek, kakor si ti, mora hudo z dobrim vračati.

Podsut rudar. V nedeljo, 12. januarja, zjutraj se je vsula v kiso vskem rovu v Zagorju ob Savi 80 kubikov debela plast premoga na 22 letnega rudarja Ignaca Perka, doma iz Armbrusa pri Novem mestu. Perko je bil komaj nekaj dni zaposlen pri rudniku in že ga je dohitela nesreča. Ko je kopal Perko z dvema tovarišema premog, se je začelo pokanje zemlje in premoga. Tovariša sta še pravočasno odskočila, Perka pa je zajela plast.

Klic najbednejših za prehrano čez zimo. Letošnja izredno huda zima, ki je sledila slabi letini, kakor jo pomni le malokdo, prijemlje ter stiska vse sloje. Po deželi so pa največji reveži viničarji po Halozah in tudi po drugod. Radi slabih vinogradnih pridelkov viničar skoraj ničesar ni zaslužil in se nikakor ni mogel oskrbeti za zimo, ko ni dela in ne zaslužka, pač pa je treba preživljati družino. Statistika nam kaže, da je v okrajih Maribor desni in levi breg, Ptuj in Ljutomer 7000 viničarskih rodbin z nad 32.000 osebami, kojih preživljanje zavisi od zaslužka pri vinogradnem delu. Ti siromaki nimajo živeža niti za nekaj dni vnaprej, a tudi pri trgovcih si ne morejo ničesar oskrbeti, ker so brez denarja in kredita. Na bansko upravo v Ljubljano je bila naslovljena posebna vloga z nujno prošnjo, da se pobriga za prehrano bednih viničarskih družin, ki so prepuščene usodi prosjačenja. Ti reveži pa še po Halozah prositi nimajo kje, ker je povsod največje pomanjkanje. Upamo, da bodo na banovini uvideli nujnost omenjene vloge in bodo priskočili na pomoč viničarjem v res skrajni sili.

Pozor pred postopači in cigani! Od Sv. Križa pri Rogaški Slatini poročajo: Dan za dnem se po naših kmetijskih domovih množijo obiski nezaželjenih mladih postopačev in beračev. Ti vedno v večjem številu prihajajo iz sosedne banovine preko Sotle. Da, za reveže smo odprtih rok, toda v prvi vrsti moramo skrbeti za domače reveže. Preko Sotle pa nas prav za prav nadlegujejo pohajači in mladi delomrzneži. Ko smo v poletni vročini v trudu in znoju delali na polju, so se nam taki postopači iz sence smejali. Morda so med njimi tudi vohuni za morebitne nezaželjene nočne obiske. — Iz južnih krajev nas preko Sotle obiskujejo tudi cigani. Pred temi bodimo posebno pozorni, sicer nam hitro kaj zgine. Najdejo se pa med nami tudi ljudje, ki so za vero v Boga nedovzetni — v cigansko vero (čarovnijo) pa so dovzetni. Tako nekateri izročajo ciganom večje vsote denarja (ena družina je ciganom izročila 2000 din) z vero, da jih cigani osrečijo. Opozarjamo, da do danes še niso cigani nobenega osrečili, ampak vedno doživijo veliko razočaranje njih verovanec. Priporočamo, da vsak nezaželjeni ciganski obisk javite orožni-

kom, da se izženejo iz občine. Tako storimo svojo dolžnost, da obvarujemo sebe in svojega bližnjega pred cigansko nadlego. Zapomnimo pa si za vedno, da se sreča, in sicer prava sreča išče v veri v Boga, nikdar pa v veri v cigana. Če bi po razočaranju to vprašali ciganske verovance, bi nam tudi oni to potrdili s posebno pripombo, da cigan ne bo noben nikdar več pod njihovo streho. Če bodo pa razočarani ciganski verovanci po razočaranju bolj dovzetni za pravo krščansko vero — bomo prisluhnili.

Volk ustreljen. Blizu Dolge vasi pri Kočevju je bil zadnje dni ustreljen volk. Zver je radi prejšnjih obstreljav tako shujšala, da je tehtala komaj 40 kg. Ta volk je že lani trgjal po obširnih kočevskih gozdovih srnjad in napravil v loviščih mnogo škode.

Požari

V Trbovljah je poškodoval nočni ogenj leseno ogrodje in ostreže na stari glažuti. Gasilcem je uspelo, da so omejili požar na prednji del poslopja. Zelo velika je bila nevarnost razmaha nesreče, ker so v bližini stanovanjske hiše in rudniške delavnice z mnogim lahko vnetljivim materialom. Tudi v gorci stavbi so bili sodi s karbolnejem in srambe vnetljivih predmetov. Pri reševalnih delih sta bila ranjena dva gasilca. Škoda znaša 30.000 din.

Pri tovarni za dušik v Rušah je izbruhnil ob enih čez polnoč požar v gospodarskih poslopih delavske kolonije. Ogenj se je naglo razširil med zložena drva delavcev, ki so oškodovani na gorivu za 10.000 din. Škoda na barakah, ki so last tovarne, pa znaša 25.000 din. Nesreča je nastala najbrž radi še tlečega pepela, katerega je nekdo iztresel v bližino drv.

Za 100.000 din škode je povzročil zaradi kratkega stika nastali požar na ostrežu velike Piatnikove papirnice na Njivicah pri Radečah. Gasilci in civilno prebivalstvo so preprečili, da se nevarni ogenj ni razširil. Škoda je krita z zavarovalnino.

V rastlinjaku v banovinski sadjarski in vinarški šoli v Mariboru je izbruhnil ogenj zaradi tlečega tramovja, katerega so pa obvladali domači ljudje in gasilci. Škoda je okoli 15.000 din.

V rudniku v Hudi jami pri Laškem se je vnela plast premoga in je zajel ogenj večji obseg. Trenutno je doma brez dela polovica delavcev, drugi pa so zaposleni z gašenjem. Na pomoč so prihiteli za gašenje izvežbani delavci iz Hrastnika. Upanje je, da bo nesreča kmalu odstranjena in bo delo v premogovniku šlo po starem tiru.

Na novega leta dan zjutraj je presenetil spečo rodbino Franca in Terezije Kos iz Cerkevjenjaka v občini Sv. Anton v Slov. goricah ogenj, ki je izbruhnil na podstrežju stanovanjskega poslopja ter vpepelil vso stanovanjsko in gospodarsko poslopje do tal, vse pohištvo, posteljnino, obleko in obutev ter različno gospodarsko orodje. Rešili so samo živino in golo življenje. Škoda je za 40.000 din. Pogorelca se toplo priporočata usmiljenim srcem!

Od žeparja okraden čevljar. Čevljarškemu mojstru Godecu v Mariboru je sunil žepar listnico s 5000 din.

Vlomilec v stanovanja na delu. V Mariboru sta bila izvršena v stanovanje na Aleksandrovi cesti v minulem tednu dva drzna vloma. Neznavec je odprl z vitrihom spalnico gostilničarja Martina Polaka. Odnesele je zlato moško uro z verižico, zlato žensko zapestno uro z verižico, še eno zlato zapestnico in 112 din drobiža. Iz stanovanja Marije Polanec, tudi na Aleksandrovi cesti 81, je bil ukraden 1500 din vreden ženski plašč, last Julijane Židanikove.

Od razbojnikov napadena zakonca. V Oseku pri Sv. Trojici v Slov. goricah gospodarita na samotnem imanju že priletna zakonca Rudolf in Marija Vajdič, ki sta na glasu, da posedata denar. Nad ta dva sta se spravila v noči dva razbojnika. Eden je napadel v spanju ženo z ročajem od metle, drugi pa je zabodel z nožem moža parkrat v glavo ter hrbet. Tolovaja sta hotela imeti denar, katerega pa Vajdič ni imel doma, pač pa v hranilnici. Pobrala sta razne predmete in izginila v noč. Pravi, da je eden od napadalcev iz kaznilnice pobegli Ivan Bratko, ki straši že od jeseni po Slovenskih goricah.

Bogat roparski plen. V Tišini v Prekmurju so zakrinkani roparji napadli grad grofice Batiany. Proti morebitnemu presenečenju so se zavarovali s tem, da so postavili stražo. Zvezali so služkinjo in grofico. Obe sta morali gledati, kako so tolovaji pretaknili vse. Izsilili so od grofice ključke od omare, iz katere so odnesli 30.000 din gotovine in dragocen rodbinski nakit, ki se je podedoval od roda do roda in predstavlja veliko vrednost. Po opravljenem postu so izginili. Okoliščine roparskega napada dajo sklepate, da so bile roparjem razmere v gradu dobro znane. Opisani napad, pri katerem je bila grofica pretepena do nezavesti, je bil že tretji na grofico Batiany.

Boljševiško bogostrunstvo. Boljševiški brezbožniki, ki uganjajo bogostrunstva, so se pojavili v zadnjem času v Celju. Blizu mosta čez Koprivnico v ulici Komenskega stoji znamenje kot spomin na morilko kugo v Celju. V kapelici je visel križ. V noči so neznanci sneli ta križ, razbili razpelo, na kapelico pa so napisali: »Dol s farji, živila sovjetska Rusija!« V isti noči so bili načečkani silni napisi po raznih mestnih stenah ter plotovih.

Sučajno prijet pobegli kaznjene. Na ljubljanskem kolodvoru je pozval vratar pri oddaji vozniht kart mladega fanta, naj doplača vožnjo od Litiče do Ljubljane, ker se je vozil zastoj. Pozvani se je hotel izmuzniti, a ga je že držal stražnik, da bi ga odvedel v vratarjevo sobico na zaslišanje. Ko je pa padel prijetemu nenadoma iz žepa samokres in se je stražnik sklonil, da bi ga pobral, ga je prehitel fant, nameril proti stražniku in trikrat ustrelil. Krogle k sreči niso zadele, ker se je stražnik pravočasno sklonil in se vrgel nad nasilneža, da bi ga razorožil. Pomagal mu je še železniški vratar. Pri preiskavi na stražnici so našli pri aretiranjem še en samokres. Gre za 24 letnega pobeglega kaznjence in bivšega knjigovodskega pomočnika Antona Rodiča. Rodič je bil obsojen od okrožnega sodišča v Novem mestu radi tatvin na osem mesecev in na prisilno delo. Pobeg-

Postati moraš priljuden, lotiti se moraš rednega dela — pa te ljudje ne bodo več po strani gledali.

»Saj ne pomagaj, če se še tako slinim okoli ljudi.«

»Sliniti se ti ni treba okoli nikogar. Prav delaj pa te bodo ljudje spoštovali.«

»Kdo bo mene spoštoval?«

»Jaz te bom. Jaz te bom spoštovala, če boš pravi človek.«

»Ti? Ti? Ti?... Povej mi, povej, kaj naj storim, da ti bo prav!«

»Slabo tovarišijo pusti! Tisti Migeč ni kaj prida prijatelj zate.«

»Saj si nisva prijatelja. Garati moram zanj, plačuje me pa slabo.«

»Dobro, pusti ga in se ga izogni! Glavna reč je, da se lotiš poštenega dela. Ne potikaj se po planini, pusti divjo jago, saj ti ne nese in te le na slab glas spravlja. Pridno delaj, varčen bodi pa živi, kakor je za kristjana!... Boš videl, če boš tak, te bodo ljudje kmalu drugače gledali.«

S pobešeno glavo je stal pred njo in ni odvrnil ne besede.

»Bodi, kakor je prav! Drugega ti ne manjka,« ga je opomnila.

Tedaj je dvignil glavo, črne oči so se mu zasvetile, dejal je goreče in odločno:

»Da, da, bom — tebi na ljubo, Julka, bom.«

Julka je od jeze zardela in ga je zavrnila:

»Meni na ljubo ni treba — nočem. Meni je vseeno, kak si. Bogu na ljubo se poboljšaj in sebi na ljubo — saj bo le tebi v korist.«

Ogenj v očeh mu je ugasnil, žalostno jo je gledal.

»Pa če te ubogam, ali me boš potem v časti imela?«

»Ali boš?«
»Bom! Če boš vreden, te bom spoštovala in v časti imela.«

»Ali me boš potem tudi s pravim imenom klicala?«

»Seveda. Tudi druge bom odvadila, da te ne bodo več za Judeža klicali.«

»Mar so mi drugi!... Pa to bom storil, kar ti praviš. Bom!«

»Obečati je lahko, držati pa težko.«

»Kar resno obljubim, to tudi držim.«

»Dobro, bom videla, če si mož. Pa zapomni si: dokler se ne spreobrneš, ne bom več spregovorila s teboj — ti me tudi ne smeš nagovoriti.«

Naglo si je oprtala koš in je odšla navzgor, ne da bi se kaj ozrla.

On je stal kakor vkopan in je gledal za njo. Jej, je ta dečla rezka in ponosna! Pa ga vendar neka nepremagljiva sila vleče k nji. Ko bi mu bil kdo drug takó vest spraševal, kakor mu jo je ona, bi bil vsakemu posvetil, da bi se mu ne bilo ljubilo več. Kako, da se je temu dekletu vdal? Ali je kaj upal od nje? Ti ljubi Bog,

sreča je hotela, da je zapihal nasprotni veter in zanesel vse balone nad avstrijsko taborišče, kjer so povzročili veliko škodo.

Ponesrečeno letalo je zažgalo hišo. Neko švedsko vojno letalo se je vadilo visoko nad oblaki. Iz neznanih vzrokov pa je naenkrat strmoglavilo proti zemlji. Bencin se je vnel. Nekaj gorečega bencina je poskropilo neko hišo in jo vnelo. V hiši je zgorela tudi 77 letna starka.

Letalo brez propelerja. V zadnjih dneh so s polnim uspehom preizkusili novo italijansko letalo brez propelerja. To letalo je kovinski enokrovnik. Tehta 4 tone in ima kabino, ki omogoča tudi polete v izredno višino. Ima iste vodilne vzvode kakor navadno letalo, poleg tega

nih je iz bolnišnice usmiljenih bratov v Kandiji, nakar so ga dolgo zaman iskali.

Preužitkar umorjen in izropan. V Lukovici pri Trebnjem na Dolenjskem je postal žrtev roparskega umora preužitkar Anton Prah. Morilec je Praha pobil s sekuro, mu presekal vrat in mu povzročil več ran na glavi. Iz tolkerih ran se da sklepati, da se je napadani postavil po robu napadalcu. Umor je odkrila Prahova hči, ki se je vrnila po dvodnevni odsotnosti in je našla očeta umorjenega.

Po svetu

Sveti oče in vojni ujetniki. Število vojnih žrtev v tej vojni dnevno narašča. Niso to samo padli, umrli ali ranjeni, marveč tudi begunci in vojni ujetniki. Njihovo število je veliko in njihova usoda nadvse težka. Ločeni so od svojih družin ter izpostavljeni bedi in pomanjkanju. Sv. oče papež Pij XII. je tem nesrečnikom posvetil posebno skrb že od početka vojne. Njegova očetovska skrb velja vsem beguncem in ujetnikom, naj so te ali druge vere, te ali druge narodnosti. Sestavil je poseben odbor, čigar člani bodo obiskali ujetniška taborišča po posameznih državah. Sv. oče si tudi zelo prizadeva, da bi se vpostavile vezi med ujetniki in njihovimi družinami.

Haile Selassie, bivši abesinski cesar, ima svoj glavni stan v Hartumu v angleškem Sudanu, odkoder vodi napad na Abesinijo

pa še vzvod za urejanje plinskega zgorevanja. Aparat bodo lahko izdelovali v serijah, brzina mu bo v višini 15 km skoraj 1000 km na uro. Izumitelj novega letala, inženjer Canpini, izjavlja, da bo s tem letalom mogoče v nekaj urah skozi stratosfero preleteti razdalje med celinami. Označuje ga za raketo letalo, ki je opremljeno z nepropustnimi kabinami, v katerih se zrak avtomatično popravlja. To letalo pomeni odločilni preobrat v zgodovini zračne plovbe.

Mož, ki ni hotel neoženjen umreti. Na švedskem so pokopali 84 letnega starčka Svena. Na čelu spreveda, ki je bil v nekem manjšem švedskem mestu, je bila njegova 21 letna vdova. Sven se je trikrat po-

lahko bi ga bila napravila za najsrečnejšega človeka na svetu. Ne, ne, ne, saj je nora ta misel... Ha ha ha, da bi ga županova vzela! Prej bi prišel Lucifer v nebesa, kakor da bi ga Nadvorska vzela. Da mu je le mogla priti taka nora misel!... Če bi bil tudi cel svetnik, saj bi ga ne marala. Saj mu je danes dovolj jasno zabrusila, naj si nikar kaj česa ne misli, da bi njej na ljubo kaj storil. Tega mu pa le ne more braniti, da jo ima rad, čisto tiho na dnu srca rad, ne da bi njej ali komur koli kdaj kaj o tem črnil. Že ta tiha, skrita misel nanjo je lepa. Več ne upa, nikoli, nikoli, nikoli ne — še misliti ne sme na kaj več. Že to je dobrota, da ga ne prezira, kakor ga prezirajo drugi ljudje, da govori z njim kakor s človekom, da se briga zanj, da bi ga rada videla dobrega, poštenega, spoštovanega. In če bo, kakor je prav, ga bo spoštovala in imela v časti... To! Pred njo veljati za poštenega človeka, to je sreča, vredna vsake žrtve. Otožnega srca, pa vendar z nekimi blaženim upanjem v novo življenje je šel po poti navzdol.

Julka pa je medtem dober streljaj više spet počivala. Danes je bil koš kar čudno težek.

Pa težje še so bile misli, ki so ji stiskale srce. Zdaj ji je bilo žal, da je bila nasproti Judežu tako odurna in neusmiljena. Toda s takimi zakrknjenimi ljudmi je prav, če je človek strog in neusmiljen. Zakrknjen bi rekla, prav za prav niti ni ne tako, saj voljo ima dobro. Pa najsi je tak ali tak, usmiljenja je vreden. Nihče ni pri-

Vojaški položaj v Albaniji

Pomen Albanije

Po zanesljivih virih so izselili Italijani iz zafrontnih mest: Valona, Berat in Elbasan civilno prebivalstvo, ker se jim vedno bolj približujejo prodirajoči Grki, ki so bili 15. januarja od teh mest oddaljeni 20—30 km. Strokovnjaki menijo, da je ves nadaljnji razvoj grškega napredovanja odvisen od položaja pri mestecu Tepeleni, katerega so Italijani izpraznili, in se bo fronta pomaknila znatno na severozapad in izenačila. Tedaj bo v grški posesti skoro polovica Albanije in rodilo se bo resno vprašanje, ali se bo Italijanom sploh še izplačalo braniti ostalo, severno polovico, ki nima zanjo nobenega ne vojaškega ne drugega pomena, zlasti še, ker bi jim potem ostala kolikor toliko uporabna luka samo še ona v Draču.

Albanija je imela pomen za Italijo samo kot izhodno ozemlje za vdor v Grčijo ter kot obramba Otrantske morske ožine na vzhodu. Kakor hitro odpade ta dvojna važnost, postane Albanija za italijansko vojujočo vesilo brezpomembna.

Odgovor na dve vprašanji

Po tem razmotrivanju o pomenu Albanije za Italijo v vojaškem oziru se moramo dotakniti na kratko odgovora na vprašanje: Čemu se imajo Grki zahvaliti za uspehe na albanških bojiščih? Odgovor se glasi: Načinu bojevanja in res celotni mobilizaciji grškega naroda.

Poseben način grškega bojevanja

Pri celotni prvotni obrambi in pri prodiranju v albansko ozemlje se Grki izogibljejo po možnosti velikih frontalnih (od spredaj in naravnost) napadov. Grške divizije in druge večje edinice ne delujejo skupno in naenkrat. Navadno napadajo manjše, samostojne, izločene enote, kakor čete in bataljoni, ki skušajo nasprotnika obkoliti in se poslužujejo pri tem vseh prednosti, ki jih nudijo tla. Tem manj-

šim oddelkom so dodeljeni pionirji in drugi posebni oddelki, da jim hitro postavijo mostove, popravijo ceste, pomagajo prepeljati topove itd. Ves načrt za grški napad in sploh za sedanje grško bojevanje je izdelal general in ministrski predsednik Metaxas sam osebno. Za zgled mu je bil nemški način napadanja in hitrega prodiranja na Norveškem in v Flandriji.

Mobilizacija celotnega grškega naroda

Dan na dan čitamo v vojnih poročilih, koliko mora pretrpeti vojaštvo v Albaniji radi visokega snega, snežnih viharjev, zametov, plazov in največ pa radi prehudega mraza.

Grki so si znali pridobiti zimo za svojo zavezništvo. Predvsem so si osvojili snežne plazove, ki prežijo povsod po dolinah med gorskimi velikani, kot strašno napadalno orožje. Z letalskimi bombami in topovskimi granatami prožijo Grki plazove na sovražnika ter mu na ta način zastirajo steze, pota in obenem v tolikih primerih zasujejo vojaštvo, vojni material, ter onemogočijo prodiranje in umik.

Italijansko vojaštvo, ki je vajeno milejšega podnebja, hudo trpi radi albanskega mraza. Ni pa še bilo slišati, da bi tožili Grki nad neznoznostjo zime in vendar ni mogla mala Grčija oskrbeti svojih bojevnikov s kožuhovina-sto obleko.

Cesar pa ni zmogla revna grška vlada, to je storil požrtvovalni narod. Kakor pri nas v južni Srbiji, tako je tudi v gorati Grčiji med narodom najpogostejša in najtoplejša obleka ovčji kožuh z volno na znotraj. Vsi ti grški kmečki kožuhi so bili poslani vojaštvu na fronto. Kdor ne gre sam na bojišče, pošlje drugemu svoj topli kožuh. Prav tako so poslali na fronto vse snežne pluge iz severnih pokrajin Epir ter Makedonija. V bližini bojne črte pa je mobilizirano sploh vse prebivalstvo obojega spola z deco vred. Njihova naloga je, da odstranjujejo sneg in pomagajo pri prehranjevanju bojevnikov.

Spominjajmo se v molitvah rajnih!

Smrtna kosa pri Sv. Janžu na Dravskem polju. Nemila smrt se je letos ustavila kar v Prepolah in vse kaže, da se ji nikamor od tam ne mudi. Kot smo že poročali, sta v decembru 1940 umrli 2 ženi v Prepolah. Sledil jima je en majhen otrok. Dne 9. januarja t. l. so nas pa zvonovi opozorili, da je umrla v 62. letu še samska Ogrizek Terezija, svakinja pred dvema tednoma umrle Pesek Marije. Rajna Terezija je bila vzor dekleta, članica Dekliške Marijine

družbe, vneta za dobro. — Ali čudo se vedno dogodi in tako je bilo tudi pri nas, že 10. januarja t. l. so nas zvonovi ponovno opomnili, da je zopet mrla v osebi Jere Sagadin, roj. Ogrizek, sestra zgoraj omenjene Terezije. Prišla je h pogrebu svakinje, a je obenem prišla tudi k svojemu pogrebu. Rajna je bila vzor žene in matere. Pogreb sester rajnic je bil v nedeljo, 12. jan. t. l., ob obilni udeležbi članic Dekliške Marijine družbe in drugih vernikov. Bodj jima zemljica

4.

Nadvorska domačija je stala na hribčku nad podkrajško farno cerkvijo. To je bil mogočen dom, mogočen pa je bil tudi njegov gospodar. Nadvornik je bil plečat mož, ki kljub svojim petinpetdesetim letom še ni imel nobenega sivega lasu na glavi. Njegov nastop, njegov pogled, njegova beseda: vse je pričalo, da je vaje zapovedovati in vladati. Res je bil vladar ne le na svojem domu, temveč tudi v občini. Bil je župan in njegova je morala obveljati, najsi se je ves svet na glavo postavil.

Čisto druga kakor on je bila njegova žena. Bila je majhne postave, pridna ko mravlja, zraven pa tiha ko miš.

Otroci so bili bolj očetu podobni. Vsi so bili postavnii in kakor oče samozavestni — ljudje so rekli, da so prevzeti —, bili so trdne volje in se niso dali nikomur

plačilo Ignacija Kuk, 79 letnega preužitkarja. Imel je 12 otrok, od katerih živi 11. Eden je ravnatelj salezijanskega zavoda v Veržeju in ena hčerka je katehistinja. Rajni je bil vzoren oče, dober gospodar in požrtvovalen javni delavec. Za obilne zasluge je bil odlikovan z redom sv. Save. Ostani mu ohranjen časten in hvaležen spomin, preostali pa naše sožalje!

Smrtna primera v Slivnici. Umri je v Slivnici pri Mariboru na svojem posestvu Andrej Rečnik, okrajni vinarski inštruktor v pokoju, po kratki, hudi bolezni, v starosti 78 let. Bil je dolga leta naročnik »Slov. gospodarja« in velik dobrotnik revežev. V njegovi hiši se je marsikateri prespal in pokrepčal. — Dne 12. januarja pa je umrla Ana Arnuš v visoki starosti 90 let, rojena v Dornavi pri Ptujju. Živela je pri svoji hčerki M. Rečnik in je bila do zadnje ure pri zdravi pameti. Še zadnji mesec njenega življenja se je zanimala za novice v »Slov. gospodarju«. — Rajna naj počivata v miru, žalujoči pa naj prejmejo naše sožalje!

Dobra mati je umrla pri Sv. Juriju ob Taboru. Po dolgi bolezni je 17. januarja zapustila dolino solz Neža Lončar, posestnikova žena iz Zeginka, p. d. Kaludrova mati, mati g. patra Franciška, ravnateljica zunanega kapucinskega konvikta sv. Cirila in Metoda v Celju. Rajna naj počiva v miru — žalujoči pa naše sožalje!

† Franciška Kolar, V torek, 7. jan. 1941, smo pospremili k večnemu počitku na teharsko farno pokopališče gđe. Franciško Kolar. Splošno priljubljena biaga pokojnica je boguvdano posvetila vse svoje trudapoino življenje najmarjivejšemu delu, ki ga je z redko zvestobo opravljala pri znani Pišekovi hiši v Čretu polnih 40 let! Razen neutrudljive delavnosti in zglede zvestobe so krasile nepozabno rajnico tudi še druge prav lepe lastnosti: predvsem jo je odlikovala ona ljubica srčna milina in nežna ljubeznivost, ki je pač poseben dar božji in je dana samo takim sončno vedrim dušam, kakršna je bila naša Franca. Cprav je opravljala vsakdanja kmetiška dela enako marljivo kot neutrudljiva čebelica, pa se je vendar ves čas svojega zgledega življenja skrbno varovala, da njeno dobro arce ne bi bilo obteženo le s časnimi skrbmi. Tako je v svojega Boga goreče verovala in trdno zaupala, zato pa tudi smrtna ura zanjo ni prišla nepričakovano. Usmiljenje in dobrotljivost, ki si jo je vedno želela in na zemlji vselej izkazovala, je onstran groba gotovo dosegla, zakaj »blagor mrtvim, kateri v Gospodu umrjejo. Poslej si spočijejo od svojega truda, kajti njih dela gredo za njimi.«

Mladega fanta so pokopali v Kapelah pri Brečicah. Žalostno so zapeli kapelski zvonovi, ko so naznanili vest, da je v Župelevcih umrl 10. januarja Molanc Karel po dolgi in mučni bolezni. Dopolnil je komaj 24. leto in že mu je smrt pretrgala nit življenja. Pokojnik je bil v Mariboru dve leti na Sadjarski in vinarski šoli. Lansko spomlad je bil poklican k vojakom, po par mesecih pa ga je prišla zavratna bolezen in ga po enem letu mučenja spravila v prerani grob. Na načelu pogreba je korakala gasilska godba, fantje, dekleta in množica ljudstva ga je spremljala k večnemu počitku. Ob odprtem grobu mu

je še gasilska godba zaigrala žalostinko. Naj pridnemu Karlu sveti večna luč! Žalujočim staršem, bratom in sestri iskreno sožalje!

Posestnik umri v Smartnu v Rožni dolini. Na god sv. Pavla mučenca, 15. januarja, je umrl po dolgem trpljenju posestnik Matija Videnssek, p. d. Petrač, star 81 let. Svojo bolezen je prenašal vdan v božjo voljo, saj je bil veren in odločen katoliški mož. Večkrat se je v mučni bolezni krepčil s tolažili svete vere. Kot gospodar je bil skromen, miren in marljiv. Bil je prava slovenska korenina. Svoje otroke je vzgojil kot verne katolčane. Enega sina je izgubil že v svetovni vojni. Pogreb je bil 17. januarja ob obilni udeležbi faranov in sorodnikov. Rajni naj počiva

v miru, svojcem, kateri so mu lajšali trpljenje, pa naše sožalje!

Smrt v visoki starosti na Zdolah. Zaspala je mirno v Gospodu ga. Antonija Havelka, roj. Bahč, v starosti 80 let. Rajna je mnogo prepotovala po svetu, a na starost se je vrnila na svoj rojstni dom, kjer je v miru dočkala svojo smrt. Obilna udeležba na zadnjem potu je pričala, kako je bila rajna priljubljena med Zdolani, Molitve na domu rajne, mašo zadušnico in pogreb je opravil njen nečak g. Joža Presnik, župnik na Planini; poslovilne besede pa je izrekel domači gospod župnik Pajtlar; cerkveni pevski zbor pa je zapel žalostinko »Vigred se povrnc. Svetila rajni večna luč, sorodnikom naše sožalje!

Dopisi

Slovenjgraški okraj

Podgorje pri Slovenjem Gradu. V nedeljo, dne 12. januarja 1941, je priredilo Bralno društvo v dvoranu ljudske šole lepo igro »Guzaj«. Ceravno je skoro vsem znana ta zgodba, pa je bilo toliko obiska, da še nikoli ne toliko. Največ prostora so seveda zavzeli šmarčani in staročani pa še šmilkavčani, za kar se jim iskreno zahvaljujemo. Veliko Podgorčanov pa je moralo iti domov, ker ni bilo prostora. Pa smo jih potolažili s tem, da jo homo še ponovili. Dobiček je namenjen za nabavo novega odra.

Kozjak

Sv. Križ nad Mariborom. Dekliški krožek priredi na Svečnico, dne 2. februarja, popoldne lepo igro »Prisegame«. Prijatelji poštenega razvedrila iskreno vabljeni!

Dravska dolina

Studenci pri Mariboru. Naše Prosvetno društvo se je v nedeljo, 19. januarja, popoldne oddaljilo spominu rajnega narodnega voditelja g. dr. Antona Korošca. Ob jako dobri udeležbi poslušalcev je predsednik Prosvetne zveze g. rektor dr. Josip Hohnjec govoril o življenjskem delu in veličini dr. Antona Korošca.

Dravsko polje

Vurberg. Na praznik Sv. treh kraljev je bil redni občni zbor Prosvetnega društva. Bil je še precej dobro obiskan. Slavnostno besedo na občnem zboru je imel g. župnik, ki je s stvarnimi primeri začrtal pot, po kateri bi se naj društveno delo usmerilo v bodoče. Izvoljen je bil nato nov odbor, kateremu je postavljen na čelo mlad kmečki fant. V odboru je tudi g. župnik Jože Mlakar kot referent za treznost, za narodno-obrambno delo pa je imenovan g. organist. Naj dobra volja in prizadevanje novih društvenih delavcev prinese nove

NE POZABITE PLAČATI

CELOLETNE NAROČNINE 38 DIN
VSAJ V TEKU TEGA MESECA!

Budov zob je izginil. Na otoku Cejlonu je nastalo velikansko razburjenje: iz najlepšega in najveličastnejšega templja Dalada Maligava v skrivnostnem gozdu pri mestu Kandy je izginil slavni Budov zob, ki so ga tam stoletja dolgo z največjo skrbnostjo hranili. Novica o tem se je bliskovito razširila po vsej Indiji in milijoni vernikov amatrajo to za znak, da se bližajo hudi časi. Po starem ustnem sporočilu je Buda sam izročil ta zob kralju na Cejlonu. S posebnim spoštovanjem so ga dolgo časa hranili domači knezi. V strahu, da ga ne izgube, so ga nosili v kodrih na glavi. Toda kljub temu zoba nekega dne ni bilo več in vsa pohvedovanja za njim so bila brez uspeha. Enajst sto let pozneje

Januš Golec:

Hči mariborskega mestnega sodnika

Ljudska povest iz junaške dobe obrambe Maribora pred Turki leta 1532.

Judom se je godilo v dobi povesti na Štajerskem prav tako, kakor danes v veliki Nemčiji. Ker so preveč odirali meščane in kmete, jih je oblast leta 1496. izgnala iz Štajerske. Najbrž se ima zahvaliti Štajerska temu izgonu, da je v zadnjih protijudovskih letih primeroma malo čutila judovsko nadlogo.

V Mariboru so posedovali judje svojo molilnico in svoj lastni geto v bližini do danes ohranjenega najvišjega stolpa pod Narodnim domom, v katerem je bival mestni stražni mojster, ki je imel radi višine razgled po vsem mestu in je lahko s podrejenimi opazil že od daleč vsako bližajočo se nevarnost.

Kakor omenjeno, je bil izgon judov iz Maribora tako strog, da so jim odvzeli sinagogo in so se morali vsi izseliti. Radi cvetočega prometa po Dravi v lesom in sadnimi pridelki je bila prepoved prestopa praga mestnih vrat najhujši udarec za jude, katerim sta bili trgovini z lesom in pridelki monopol.

Izgnani judje so skušali uporabiti vsako priliko, da

3 so se prikradi skrivoma v mesto in trgovali. Pri mestnem sodniku Wildenrainerju so zadeli na neizprosnega nasprotnika, kateri je uporabljal glede enkrat izgnanih judov vso ostrino zakona.

Judje so od nekdanj bili mnogo pred kristjani obveščeni, kdaj bo kak večji turški naval in kje se bo pomikal. Bližajočo se turško nevarnost so skušali izrabiti v svoj dobiček.

Sodni zapiski iz leta 1531. opisujejo, da se je natpel na jesen tega leta vođigled vpadu Turkov v Mariboru pretkan izgnani jud Elija. Stopil je v stik z mariborskimi peki, katerim je nasvetoval nakup večjih zalog moke, ker bodo prihodnje leto Turčini navallili na mesto ter ga oblegali. Peki so šli judu na žmanice in so potihoma kupili moko in žito ter so blago plačali Eliji vnaprej. Kakor hitro je imel jud v žepu denar, je poslal iz zgornjih krajev po Dravi plesnivo moko ter skvarjeno žito.

Debela goljufija je peke upravičeno toliko ujezila, da so naznanili judovskega sleparja mestnemu sodniku, kateremu je uspelo, da je pograbil Elijo s pomočjo svojih na daleč razpletenih vojaških zvez in ga dal privedi v Maribor na odgovor.

Sodba je bila kratka in je bila njena izvršitev po tedanjem pametnem običaju svarilen zgled za vse sleparje z živili.

Lepega dne so se zbrali vsi meščani in okoličani ob obeh obrežjih Drave. Mestni beriči so pritirali obsojenega

Majšperga, Hajdine in št. Vida — vse, prav vse govori: Videti hočem pri Lovrenčanih »Našo kriek! Ko vas vabimo, sporočamo, da bo začetek že ob petih treh in da se po začetku dvorana zapre. Prosimo torej, priskrbite si vstopnice (ki jih je že veliko prodanih) pravočasno ter kličemo: Na veselo svidenje!

Ptujsko polje

Sv. Vid pri Ptuj. Božični čas smo preživeli tudi pri jedači in pijači bolj skromno. Pač času primerno. Naši igralci so se zopet postavili s spevolgro »Grof in opat«, ki so jo ponavljali z velikim uspehom pri Sv. Lovrencu na Dravskem polju. Zeleti bi bilo, da se nam nudi pogosteje več zdrave in poučne zabave. Posebno haloškimi revežem je šolska božičnica tudi letos prinesla vsaj žarek božičnega veselja v bome viničarske hiše. Nad 180 revnih otrok je bilo ob tej priliki obdarovanih. Zahvala gre kralj. ban. upravi, Ciril Metodovi družbi, Kraj. šol. odboru, številnim trgovcem v Ptuj, učiteljstvu, ki je izvedlo nabiralno akcijo, pri kateri se je tudi letos izkazala zelo požrtvovalno naša nekdanja, sedaj že upokojena učiteljica ga. Pernat Ivana, ki se ni odložila skrbi za našo revno deco. — Pomanjkanje čuti v teh časih posebno naš ubogi haloški viničar, ki ima številno družino, zasluzka pa malo. Beda raste iz dneva v dan. Velika dobrina za ubogo šolsko deco je naša šolska kuhinja, ki že tretjo zimo dnevno opoldne nasiti povprečno do 160 otrok. Da so te socialne ustanove res vsi veselji, se vidi iz tega, da imajo ob priliki zbirke za šol. kuhinjo vsi odprto srce in takoj pripravljen prispevek. Tako se pri nas res praktično kaže ljubezen do bližnjega. Gospod Pernat, mesar iz Ptuj, naš domačin, pa nas bogato zalaga z mesnimi dobrinami ter tako dnevno slašča tek haloškimi solarčkom. Vsem, za vse, Bog plačaj!

Sv. Marko nižje Ptuj. Dne 5. jan. t. l. se je vršil pri nas redni letni občni zbor Krajevne kmečke zveze. Na občnem zboru je govoril zastopnik Okrajne kmečke zveze g. Bračko, upravnik Vinarske zadruge v Ptuj, ki je v svojem govoru razložil pomen Kmečke zveze ter o razvoju zadružništva v Sloveniji. O blagopokojnem dr. Korošcu in o njegovih zaslugah za kmečki stan je govoril načelnik Kuhar Simon. Ob koncu so vsi navzoči blagemu pokojniku vzkliknili trikratni slava. Izvoljen je bil spet stari odbor z g. Simonom Kuharjem na čelu. — Tudi naša mladina je postala zelo delavna. Na Stefanovo so igrali zgodovinsko igro »Miklova Zala«, ki je zelo dobro uspela, na Svečnico bodo pa vpriporili drugo tako igro, in sicer »Divjega lovca«, k prvi igri čestitamo igralcem, k drugi pa želimo veliko uspeha.

Mursko polje

Ljutomer. V nedeljo, dne 12. januarja, je imelo Prosvetno društvo sestanek v Katoliškem domu. Predaval je salezijanec g. Štuhec, in sicer o kongresu Kristusa Kralja v Ljubljani. — Kakor že več let sem, se je tudi letos osnovala šolska kuhinja, ki preskrbi ubožnejšim otrokom, ki pa še morajo daleč v šolo, enkrat na dan toplo hrano. In sicer se dnevno nasiti čez 300 otrok. Da se delno krijejo izdatki, naproša odbor kuhinje vse,

Elijo na sredino dravskega mosta. Na eno od mostnih koz je bil pritrjen steber. Na vrhu stebra je bil drog, in sicer podobno kakor pri podeželskih vodnjakih na cehto. Na enem koncu droga, kateri je segal preko mosta v Dravo, je bil pritrjen koš, v katerega so stlačili zvezanega juda, seveda tako, da je bila že vsaka misel na pobeg izključena. Z obsojencem v košu so v največjo zabavo gledalcev delali rabljevi pomočniki tako, kakor bi zajemali na cehto vodo iz Drave. Koš z na smrt preplašenim judom so pustili mučitelji pri potapljanju par minut pod vodo, da se je mučenik grozno napenjal s pridrževanjem sape, dokler je šlo, vendar pa je pri vsaki potopitvi požrl nekaj vode.

Trpinčenje Elije na cehto je trajalo več ur in tako dolgo, da je jud umrl med nepopisnim strahom in mukami. Utopljenega juda so izsuli iz koša v Dravo, ki ga je odnesla med krohotom ogoljufanih pekov in ploskanjem vseh, ki so bili očividci, kako kaznuje zakon sleparja z življenjskimi potrebščinami, katere so bile kupljene za najhujši čas oblege. Smrtno mučenje juda Elije pa še ni bilo dovolj svarilno za njegovega verskega brata Jakoba Seidenschwanz (svileni rep).

Nekaj mesecev po usmrtni sleparja Elije se je zagovarjal pred sodniki pod Wildenrainerjevim predsedstvom omenjeni jud Jakob. Tudi ta se je hotel okoristiti z dejstvom, da bo Maribor oblegan, da se bodo vse potrebnosti znatno podražile in bodo oblegani krvavo po-

NE POZABITE PLAČATI CELOLETNE NAROČNINE 38 DIN VSAJ V TEKU TEGA MESECA!

ki jim je možno, da bi s prostovoljnimi darili podprli to važno ustanovo; sprejmejo se vse vrste živil. Potreba šolske kuhinje je res bila velika. — Zadnji čas je spet pritisnila zima. Snega imamo itak dovolj in ko se je v ponedeljek, 13. t. m., zjasnilo, je bilo par dni pošteno mrzlo. Led, ki je na drevju, upajmo, da ne bo veliko škodoval.

Slovenska Krajina

Murska Sobota. V četrtek je bila v Soboti blagoslovljena nova tiskarna svete Družine. Tiskarna je na zadružni podlagi. Tiskala bo predvsem domače katoliško časopisje. Blagoslovitve so se udeležili vsi zastopniki naših uradov in javni delavci z odborom tiskarne in Katoliškega tiskovnega društva na čelu. Po blagoslovitvi je bilo v hotelu Faflik skupno kosilo za vse predstavnike.

Sobota—Hodoš. S 15. januarjem smo dobili tak vozni red na progi Sobota—Hodoš, da ne vemo, ali se iz nas norčujejo, ali pa z nami šalijo. Že ob štirih mora naše siromašno ljudstvo iti na vlak in pride v Soboto že ob 6.15 ter mora na cesti čakati do osmih, da se odpro uradi in gimnazija ter trgovine. Vsak dan pride s tem vlakom v Soboto do sto ljudi ali pa še več. Vračamo se pa lahko šele ob treh popoldne. Nimamo nobene zveze z vlakom za Maribor in moramo na tako zvezo čakati devet ali še več ur. Če oddamo pošto na vlak, gre ta pošta iz Sobote šele drugi dan ob treh. Ljudje so razburjeni in ne morejo tega razumeti. Če ste nam že en vlak ukinitil, pa nam dajte vsaj vozni red, da ne bomo mislili, da smo kje v Afriki. Saj nismo nezakonsko dete in denar je tudi naš dober, saj tako pravi davčna uprava. Ne bomo odnehali prej, dokler se ta krivica ne popravi!

Sv. Sebeščan. Na pustno nedeljo bo naše Prosvetno društvo priredilo igro »Dve nevesti«. — Ivan Horvat, predsednik Prosvetnega društva, je daroval društveni knjižnici 34 knjig. Bog plačaj! Posnemajte! Knjižnica ima sedaj okrog 400 knjig. — Naši gostilničarji so že dvakrat naročili iz Dalmacije vino, in sicer že dva vagona. Vino stane domov postavljeno brez trošarine okrog 9 din. Pa je dobra kapljica. — Zaročila sta se pri nas ženin in nevesta, stara po 17 let. Kaj takega pa še ni bilo. Ženin ni iz naše župnije in je brez staršev. Pamet!

Haloze

Leskovca. Na Stefanovo, 26. dec. 1940, sta v cerkvi sv. Cirila in Metoda v Ljubljani bila poročena gđ. Josipina Keržmanec in šol. upravitelj iz Leskovca g. Ciril Vobič. Bilo srečno! Na mnoga leta!

Sv. Andraž v Halozah. Namesto venca na grob našega voditelja dr. Korošca je Zveza agrarnih zadrug v Skoplju darovala 1000 din Zadružni zvezi v Ljubljani, ta pa se je spomnila revne haloške mladine ter to vsoto poslala nam, da se porabi za našo šolsko kuhinjo. Ta dar nam je zelo dobrodošel, ker imamo zelo malo prispevkov.

Lep Bog plačaj! Tako naš rajni voditelj še po smrti deli dobrote naši mladini. Otroci, v zahvalo se držite vedno gesla: Bog, dom in država! Ostani vedno verni, pošteni in zavedni Slovenci! — Naša župnija šteje okoli 2300 duš; umrlo jih je 53. V starosti do 1 leta 27! Število umrlih otrok kaže na nezadostno prehrano staršev in otrok. Tako je bilo 1940! Kako bo pa letos, ko ni denarja, ne kruha, ne mleka, ne obleke. Se je že parkrat do zdaj zgodilo, da pek ni dobil moke in ni pekel kruha. Mali posestniki in viničarji so prišli po kruh. Nikjer ga niso dobili. Zadruga-vinarna v Ptuj je oskrbela nekaj koruze in rži. Kdor je imel še kaj dinarjev, si je kaj malega naročil, večina si ni mogla. Ali se ne bi moglo izposlovati kak vagon koruze, ki bi se brezplačno ali vsaj po bolj nizki ceni delila med najbolj potrebne? — Radi hudega mraza spet trpijo gorice in sadonosniki. Tako se nam obeta slaba vinska in sadna letina. Vojske, kuge in lakota. reši nas, Gospod!

Celjska okolica

Galičija pri Celju. V gospodarskem oziru je bilo minulo leto bolj slabo kakor dobro. Posebno ozimno žito je bilo kaj slabo, zlasti še pšenica. Zelo dobro pa je obrodila koruza, pa tudi krompir je bil še dosti lep. Sadja pa ni bilo lansko leto pri nas nič, razen ene vasi. Razumni gospodarji so si pijačo prihranili, da je bodo imeli še za letos dovolj, nekateri so pa že vse popili, tako da bodo poleti »suho žvižgali«. Pijača se letos pri nas plačuje: jabolčnik po 5 din, vino po 8 din liter. Zelo nas je v preteklem letu tudi presenetila »savinjska rožica«, to je hmelj. Glede verskega časopisja tudi nismo Galičani na zadnjem mestu. Največ je seveda »Slov. gospodarja«, ki prihaja k nam v nad 60 izvodih. Nadalje imamo še celo vrsto drugih versko-vzgojnih časopisov, revij in knjig, tako da presega versko časopisje v fari nad 400 izvodov. Liberalnih listov je samo okoli 20 izvodov, pa tudi te bomo sčasoma še pomedili.

Šmarski kraji

Sv. Križ pri Rogški Slatini. Naše duhovno vodstvo, ki vodi duše svojih faranov, je poskrbelo, da se bo pri nas vršil sv. misijon pod vodstvom g. Hajnšeka, frančiškana iz Ljubljane. Misijon bo trajal od 1. do 2. postne nedelje, t. j. od 2. do 9. marca t. l. Da bi sv. misijon sijajno uspel, prosimo Boga usmiljenja in milosti. Predvsem pa prosimo Boga, da se dostojno pripravimo na sv. misijon tudi iz tega vidika, ker bo imeli letos novo sv. mašo. Novo mašo bo daroval naš domači rojak g. Drogenik Anton, kmet-ski sin od Sv. Križa št. 7.

Sv. Križ pri Rogški Slatini. V noči na 14. januar je bilo vlomljeno v vinskto klet Mihaela Plemenitaš iz Gore pod Bočem. Storiči so odnesli iz kleti 20 litrov slivovice. Preiskavo vodijo orožniki. — Dne 14. januarja je spodrsnilo na oledenelih stopnicah Simonu Jagodiču iz Rjavice in si je pri padcu zlomil nogo.

Posavje

Rajhenburg. Društveno življenje je precej razgibano, saj je samo v Rajhenburgu, ki je trg z

trebovali srebrn ter zlat denar, za katerega se tudi v najhujših stiskah marsikaj dobi. Jakob Seidenschwanz je nekaj časa sleparil Mariborčane na ta način, da je zamenjal prave kovance za srebrne in zlate potvorjence.

Obsojen je bil na strašno smrt, katero je pretrpel javno v mariborskem mestu. Nekaj pesti od njega razpečanih denarnih potvorb je raztopil rabej in mu je vlivl vrel zmes kovine v nasilno odprta usta tako dolgo, dokler je dajal mučeni še kake znake življenja.

Kratko opisana svarilna zgleda sta menda tako strahilno vplivala na izgnane jude, da so imeli celo Wildenrainerjevi nasledniki dokaj let mir pred judovskimi goljufi in ponarejevalci.

Obsodba čarovnic

Značilne za tedanji vek so številne čarovniške sodne obravnave, katerih ni manjkalo v nobenem mestu in seve tudi ne v Mariboru. O Wildenrainerju trdi zgodovinska beležka, da so mu bile ovažbe zaradi čarovnij zoprne in da jih je skušal zatreti v kali na prigovarjanje ter mile prošnje njegove milosrdne in pobožne hčerke Kunigunde, katera je otela življenje mnogoterim po nedolžnem čarovernje obdolženim žrtvam.

Mestni sodnik Krištof Wildenrainer je sodil na pritisk od zgoraj leta 1546. v čarovniški zadevi, koje potek se je ohranil.

so ga vendarle našli v Goi na zahodni indijski obali. Goa je bila takrat portugalska kolonija. Portugalci zoba niso hoteli izročiti, čeprav jim je birmanski knez ponudil zanj vse svoje zaklade in bogastvo. Ker so bili Portugalci še naprej trdosrdni, tako pravi ustno izročilo naprej, je Buda sam posegel vmes. Dvignil se je s svojega prestola in zamenjal svoj zob z navadnim živalskim zobom. Pravi zob je prišel nazaj na Cejlon, kjer so mu postavili prekrasen temelj. Ko je sedaj ta zob znova izginil, so Indijci zelo obupani, ker so prepričani, da je to skrivnostni znak za veliko trpljenje vseh vrst, ki jih bo zadelo.

Tudi posledica vojne v Afriki. Južne Afrike se vojna doslej sicer še ni

NE POZABITE PLAČATI

CELOLETNE NAROČNINE 38 DIN
VSAJ V TEKU TEGA MESECA!

lahka — žaljuči ostali pa naj prejmejo naše sožalje!

Materam zvoní... Ko je nagibalo leto k zatonu, so vurbški zvonovi peli žalostno pesem Felicijanovi mami, o kateri smo že poročali. Med novoletne akorde pa so zopet zadoneli tužno pesem materi in ugledni gospodinj Genovefi Kokol v Vumbohu, ki je umrla na praznik Sv. treh kraljev, tri ure nato, ko je bila pripeljana iz mariborske bolnišnice. Bolehala je že dalj časa na žolču, v skrajni sili se je končno podvrгла operaciji, ki pa ji ni prinesla rešitve, dasi je bila krepke narave in stara komaj 52 let. 11 let je bila vdova, mož se je smrtno ponesrečil s vozom. Res, hude preizkušnje pošilja Bog svojim zvestim, da jih tembolj utrdi za nebeško kraljestvo. Da je bila blagopokojnica ocenjena zelo lepo kot verna mati in vzorna gospodinja, je pokazal pogreb, ko jo je veliko ljudstva spremljalo na vurbško pokopališče. Cerkevni pevski zbor je njen spomin počastil z lepimi žalostinkami na domu, v cerkvi in ob grobu. Zapušča pet otrok, tri hčerke in dva sina, katerih najmlajši služi vojake v Ljubljani. Starejši sin in dve hčerki so pa že poročeni. Gospod, daj njeni plemeniti duši svoj nebeški mir in vlij tolažbo v srca žaljučim!

Naš dolgoletni naročnik umrl. V Podovi je umrl Ivan Greifoner, preužitkar, v starosti 77 let. Bil je krščanski mož in dolgo let naročnik »Slov. gospodarja«. Naj mu sveti večna luč — žaljučim pa naše sožalje!

Zorečeva mama pri Sv. Juriju v Slov. gor. na zadnji poti. Pospremili smo k zadnjemu počitku daleč naokrog poznano in spoštovano Genovefo Zorec, ženo cerkvenega ključarja. Pokojna je dosegla lepo starost 70 let. Njeno življenje je v mladosti potekalo pri Sv. Benediktu, odkoder se je poročila na Zorečovo domovino v Partinju, kjer je bila svojemu možu dobra žena, otrokom pa zlata mati. Vkljub težki bolezni, s katero se je morala boriti že par let, je bila pokojna vedno dobro razpoložena. V molitvi in delu je teklo vse njeno življenje. Odpoved in žrtev za druge sta jo krasili do groba. Vzgoji svoje lepe družine je posvečevala največjo skrb, zato pa so otroci tako radi zahajali k njej po nasvete in tolažbo. Na domu, med potjo in ob grobu so pevci zapeli v poslednji pozdrav. Velika množica od blizu in daleč je pokazala, kako velika ljubezen in spoštovanje jih je vezala na pokojno. Zares tako polaga župnija v grob krščansko, zavedno slovensko mater. Spominu blagopokojne so se pogrebi oddolžili na zelo lep način, z zbirko 280 din za dograditev »Slomšekovega prosvetnega doma«, katerega delo je pokojna s toliko skrbjo spremljala in molila za božji blagoslov. Na tem mestu bodi izrečen Bog plačaj! Dobra Zorečeva nam bo ostala, kakor tudi v prvi vrsti vsem revežem in siromakom, za katere je vedno imela dobro srce, v najlepšem spominu. Možu in vsem sorodnikom pa globoko sožalje.

Smrt se je ob koncu leta zaporedoma oglasila v župniji Sv. Lenart v Slov. gor. Vzela je uglednega kmeta in bivšega dolgoletnega župana v Zg. Žerjavcih, značajnega katoliškega moža, dolgoletnega naročnika »Slov. gospodarja« in drugih katoliških listov. Rajni zapušča ženo in sedem odraslih katoliško vzgojenih otrok. Pokopali smo ob veliki udeležbi bivšega gostilničarja in svojačasnega gerenta občine Sv. Lenart v Slovenskih gorah. Dne 3. januarja smo spremljali na zadnji poti Matijo Korošec, bivšega mlinarja v Sp. Porčiču in posestnika v trgu. Bog jim bodi milostljiv sodnik!

Očeta deseterih otrok so pokopali pri Maši Nedelji. Milo in očno so zapeli zvonovi malonedeljski, sltarovski ter moravski in naznanjali žalostno vest, da se je preselil iz lepe hiše in vasi Radlavske nadse dobri, skrbni in pošteni oče Anton Draškovič, ki je po kratki bolezni umrl. Bil je dober oče desetim otrokom, ki jih je odgojil v pravem krščanskem duhu ter zanje skrbel do zadnjega. Bil je lončar. Naročnik je bil katoliških listov, v prvi vrsti »Slov. gospodarja«. Mnogo je imel prijateljev, ki so ga prišli kropiti od blizu in daleč ter ga tudi spremljali na zadnji poti, med njimi je bila tudi gasilaka četa, načelnik iste pa se je vsem, ki so rajnemu posodili zadnjo pot, lepo zahvalil. Dobremu očetu svetila večna luč — preostalim pa naše sožalje!

Prava krščanska žena in mati umrla. V Mariboru je umrla gospa Zofija Amalija Breznikova, soproga upokojenega davčnega uradnika ter hišna posestnica v Ptujju in na vlnodnem Kogu pri Središču. Blagopokojna, ki je bila res prava krščanska žena in najboljša mati, so prepejali iz Maribora v Ptuj, kjer je bila ob obilni udeležbi pokopana zadnje nedelje. Draga mamica, sladko in mirno snivaj do svidenja! — žaljučemu možu, sinovom in hčerkam naše sožalje!

Mati hajdinskega g. župnika umrla. Na Hajdini pri Ptujju je umrla 74letna Uršula Skuhala, mati tamošnjega g. župnika. Rajno so prepejali na njen dom k Veliki Nedelji, kjer je bila položena ob veliki udeležbi k zadnjemu počitku. Rajna je bila delavna, skromna in zelo pobožna mamica. Bodi pokojnici Vsemogočni večni plačnik, g. sinu in preostalim pa naše sožalje!

Pri Veliki Nedelji je zapel mrtvaški zvon. Umri je dne 15. januarja dobri stari oče Matija Podplatinik v starosti 76 let. Bil je veren krščanski mož, katerega smo vsi ljubili, saj ni nikomur storil ničesar hudega. Rad je šel v cerkev, če je le mogel, zato pa upamo, da mu bo Gospod dal večno plačilo v nebesih. Bil je dolgoleten naročnik »Slov. gospodarja«, zato naj mu bo tukaj postavljen majhen spomin. Zapustil je žaljučo ženo, tri otroke, brata ter sestro. — Dragi, nepozabni oče, počivajte v miru in lahka naj vam bo naša zemljica! — žaljučim naše sožalje!

Pri Sv. Andražu v Halozah je umrla po kratki bolezni Amalija Hvalec. Bila je pri sv. misijonu, a sedaj je ni več med nami. Pokopali smo rajno na dan 7. januarja v prav lepem številu ljudi. Pevci so ji zapeli zadnje slovo pri cerkvi in ob grobu. Rajni daj Bog večni pokoj!

Zgleden krščanski mož umrl v visoki starosti. V Konjicah je poklical Gospod k sebi po večno

Kratke tedenske novice

V nedeljo sta se sestala Hitler in Mussolini ter zunanja ministra Ribbentrop in grof Ciano. Kraj sestanka ni znan.

Italijanski prestolonaslednik Umberto je povišan v armadnega generala.

Grki so zadnje dni ušli tisoč vojakov s poveljnikom 77. pehotnega polka, ki pripada 7. diviziji in nosi ime »Toskanski volkovi«. Ta divizija je po grških navedbah prišla šele pred kratkim na albansko bojišče.

Nemški letalski oddelki, ki so prišli v Italijo, so zelo aktivni. Vsak dan poročajo o večkratnih letalskih napadih na angleški otok Malta v Sredozemlju. S tem v zvezi poročajo Angleži, da so zbili že nad 80 nemških strmoglavcev in bombnikov, odkar so pa nemški letalci stopili v boje v Sredozemlju, pa že nad sto letal.

V Romuniji je odstopil notranji minister. Nasledstvo je prevzel vojaški poveljnik Bukarešte. Vzrok: umor nekega visokega nemškega častnika. Atentatorja so prijeli.

Poglavar Francije se je v nedeljo zvečer sestal na neki železniški postaji z bivšim francoskim zunanji ministrom. Po sestanku je maršal Petain odpotoval v Vichy, Laval pa v Pariz.

Angleži organizirajo splošen upor v Abesiniji. Abesinski četniki so oboroženi z najmodernejšim orožjem in so izveščani od angleških častnikov.

Angleži so zopet zavzeli važno postojanko Kasala v visokem angleškem afriškem Sudanu, katere so se polastili Italijani lani 4. julija. Kasala leži ob vojaško važni železnici. Po zavzetju tega mesta, so angleške motorizirane enote vdrle v Abesinijo. Po angleških poročilih podpirajo angleške čete uporniški Abesinci. Angleži so že pridobili na prostoru. Kakor izgleda iz teh poročil, je Anglija pričela v Abesiniji z ofenzivo.

Predsednik Roosevelt je bil 20. januarja slovesno tretjič ustoličen za predsednika Zedinjenih držav.

Rooseveltov protikandidat Willkie bo te dni odpotoval v Anglijo. V nedeljo ga je sprejel Roosevelt in mu dal pismo za angleškega ministrskega predsednika Churchilla.

Združene države so začele diplomatsko delavnost v Evropi. Minuli teden so prišli novi poslaniki iz Washingtona v Vichy in v Rim. Rimski poslanik je baje imel s seboj Rooseveltovo pismo za kralja Emanuela. V London je pa prišel poseben odposlanec, ki se je sestel tudi s tamkajšnjim papeževim nuncijem. V glavno mesto Bolgarije, Sofijo, je pa prišel poseben Rooseveltov odposlanec polkovnik Donova. Prišel je iz Aten. Sprejet bo na najvišjih mestih. V zvezi s temi obiski izjavljajo po svetu, da je v teku mirovna akcija, ki jo vršita sv. oče in Roosevelt.

Ruska agencija Tass poroča iz Francije, da je francoska vlada silno zadolžena. Dolg znaša nad 270 milijard frankov, se pa še stalno veča.

Po najnovejših poročilih so Japanci zadnje dni doživeli na kitajskem bojišču občuten poraz in so imeli velike izgube.

Japonska hoče izboljšati odnose z Združenimi državami. Kar nasenkrat so postali v Washington novega poslanika. Doslej je bilo to mesto nezasedeno.

razen očetu. Razen Petra, ki je bil najstarejši, sta bila še Pavle in Julka doma, starejša hči Zefka pa je bila že oženjena. Od vseh otrok je bila edina Julka nekoliko materi podobna. Imela je sicer svoj ponos in svojo trmo po očetu, bila pa je prav kakor mati rahlega srca in sočutna in siromaki je niso mogli prehvaliti zaradi njene dobrotljivosti. Z moškimi ni marala prijateljstva in doslej je še vsakemu, ki je prišel po njej vprašati, pokazala figo. Nobeden se ji še ni zapisal v srce, kvečjemu na Judeža ji je včasih ušla misel, pa proti taki misli se je uprla z vsem svojim ponosom. Ni si hotela priznati, da bi čutila kaj več do njega kakor sočutje in usmiljenje. Pa vendar so ji misli vedno spet uhajale k temu čudnemu človeku.

Nekega lepega dne v oktobru je gnala Julka, ker je moral pastir z drugimi na žago, domačo živino na spodnji travnik. S seboj si je vzela šivanje, ker je bil travnik proti cesti zagrajen in živina ni imela kam uhajati. Pa ji šivanje ni kaj ni šlo od rok. Ozirala se je po jesenskih travnikih in prisluškovala petju in pokanju pastirjev naokoli. Zasanjala je ob pogledu na bližnje hribe, tedajci pa jo je predramilo zategnjeno žensko petje, za lesno pa je bilo videti, kakor da se ziblje po poti živ snop rož. Kdo bi mogel to drug biti kakor Zakotnikova Jerulja, Judeževa teta in skrbnica! Ker je bila Julka Jeruljina velika dobrotnica, se je ženkica skobacala skozi lesno in je prikrevsala k dekletu. Že od daleč je pozdravila:

»Dober dan, Julka, Bog ga daj in Devica Marija!«

»Bog daj, Jerulja!« je odzdravila Julka.

Jerulja je bila drobna, majhna ženica in je tako veselo in otroško gledala v svet, da je moralo vsakemu na smeh uiti, če jo je videl. Pa če je bila še taka kakor danes in tolikokrat! Na hrbtu je imela svoj večni koš, vse okoli roba in še za ušesi in na prsih pa rože, rože, same rože, Bog bi jim vedel za imena, nabrala jih je ob cestah in po tratah, na oknih in vrtilih. Zaradi tolikih rož je bila videti vsa nedejna in praznična, čeprav je bila uboga oblečena.

»Julka, ali imajo mati kaj jajc na prodaj?« je vprašala, ko je prišla bliže, s košem pa se naslonila na kol, ki je tičal tam v tleh.

»Nimajo. Naše kure že štirinajst dni ne nesejo,« je odgovorila Julka. »Mati bi jih sami kupili.«

»Nekaj jih imam. Zakaj bi jih v mesto nosila, če bi jih tvoja mati radi? Dam jih po petdeset par, kakor sem jih sama kupila.«

»O ti neumna Jerulja, ti! Od česa boš pa živela, če ne boš nič zaslužila? Od dela samega ne boš sita.«

»Jaz se zmeraj, kadar sem lačna, do sitega najem. Ali ne veš, kako v svetem pismu piše? Poglejte lišije na polju; ne sejejo in ne žanjejo in vendar jim da naš nebeški Oče jesti in piti.«

»Čisto tako že ne stoji v svetem pismu,« se je Julka nasmehnila; »ti pa torej misliš, da si lišija na polju nebeškega Očeta.«

(Dalje sledi)

čil samo zato, ker ni hotel nič podariti pokojniškemu zavodu, v katerega je ves čas zvešto plačeval. Prvič je postal vdovec, ko je bil 67 let star. »Če sem že 40 let plačeval v pokojniški zavod,« je takrat rekel svojim prijateljem, »bi ne bil rad, da bi ostal ta denar neizkoriščen. Zato se bom zopet poročil.« Kmalu je našel ženo, toda tudi ta mu je čez 5 let umrla. Zakon s tretjo ženo je trajal nato le poldruge leto. Stari gospod je bil še vedno trimast. »Nič nočem podariti pokojniški blagajni. Ko bom umrl, moram imeti ženo, ki bo po meni prejela pokojnino.« S 83 leti se je poročil z 20 let starim dekletom, ki je potem čez leto dni res postala vdova po njem.